

Г. Богданъ. — Истинна е че немогъ да са минъ безъ него. Знашь колко пѣти си прикъсвамъ работата сѣки день за да идъ на община было, на сѣдовище было. А тамъ са ходи на урѣчено време, инѣкъ небыва.

Райна. — А ми и азъ немамъ ли по двацетъ и петъ работы не деня? Какво щеше да кажешъ, ако не си разподѣляхъ съ мѣрка времето?

Г. Богданъ. — Много право, на туй нема какво да са каже. Ты виждашь че несъмъ ѣкоглавъ челѣкъ. Кога ма наддѣлѣй нѣкой съ дума и ми даде ѣсно да разбера, тогази на драго сърце склоненъ съмъ да го послушамъ. Кога е тѣй, моя мила дъще, за напредъ ще си имашъ вѣче часовникъ.

Райна. — Шегувашъ ли са пакъ, тате, или наистинна хортувашъ?

Г. Богданъ. — Не, наистинна. И отъ днесъ еше; само забравѣй да го земешъ кога излѣзешъ.

Райна. — Азъ ли да го забравѣя? мене ма е толкози ѣдъ дѣто го немахъ днесъ съ себе си, кога бѣхъ у Славкины.

Г. Богданъ. — Утрѣ пакъ отиввашъ.

Райна. — Тѣй, добрѣ казвашъ; и утрѣ отиввамъ. И г. Ралѣвото момиче може тамъ да бѣде. Дай ми го, татко, моля ти са, дай ми го.